

DOI: 10.69085/afp20243123

**ПРОБЛЕМАТИЗИРАНЕ НА ЕТИЧНАТА
КОМПОНЕНТА НА ОБРАЗА НА СЪПРИЧАСТИЕ
ПРИ ПРОТОКОЛИТЕ, ИНСТИТУЦИОНАЛИЗИРАЩИ
ОБЩЕНИЕТО В ЕДИН СПЕЦИФИЧЕН
КОНЦЕПТ НА ДОВЕРИТЕЛНОСТТА (МУ)**

Валерий Пърликов
vparlikov@uni-plovdiv.bg

***Резюме:** Доколкото е по определение единствено публичност (презентиране на ефекти на съществуването в осъвместени случаи на ставане), актуалността на зрелищността ще стартира всеки път процес на деструкция на смислеността да съм изобщо в споделяем свят, маркирайки преживелищни проблемни зони на съживеенето и необходимост от етични алгоритми (протоколи на правилност, през които и критерий за допустима за конкретното общезитие норма на съществуване). Субективният монопол върху нареждането (какво да е) на Света през акта на замисленост-му, влече със себе си като отговорност зависимостта на тъждествеността на себето от освободеността от съществуване на другостта (в предположеното като квази-етична компонента на общението актуване на съществуването). В алгоритъма на изложението етичният код на общението съответства на актуалната доверителност на дискусиата във форумата (играния като-свят ареал на съзнаване), при което намереността на казването и повиканата в него другост са сложени към произволни наричания на преживелищни манифестации. Изглежда невъзможно конвенционализирането (девитализирането) на общението да предостави етичния код на разбирането му на*

актуалното ставане и доколкото конвенционалността е рационалност (тя е изчерпателно дефинируема, иначе не може да бъде постигана), зрелищността в настоящото изложение я потъмнява, прехвърляйки преживелищния акцент върху доверителността на общението.

Ключови думи: *доверителност, общение, етичен код, тренинг, зрелище*

PROBLEMATIZING THE ETHICAL COMPONENT OF THE EMPATHY IMAGE IN THE PROTOCOLS INSTITUTIONALIZING COMMUNICATION WITHIN A SPECIFIC CONCEPT OF CONFIDENTIALITY

Valeriy Parlikov

vparlikov@uni-plovdiv.bg

Abstract: *Insofar as it is by definition only publicity (presenting the effects of existence as commonly perceived instances of becoming), the actuality of spectacle each time will initiate a destruction of the meaningfulness of being at all in a shareable world, marking experiential problem areas of living-together and a need for ethical algorithms (protocols of correctness, introducing criteria for an admissible norm of existence in a specific community). The subjective monopoly on the arrangement (whatever) of the World through the act of its planning, brings in, in the way of responsibility, the dependence of self-identity on freedom from the existence of the otherness (in the assumed as a quasi-ethical component of communication enactment of existence). In the algorithm of this presentation, the ethical code of the communication corresponds to the current trustworthiness of the discussion in the forum (the acted-out-as-sacred domain of consciousness), in which the intentionality of saying and the otherness invoked in it, are added to arbitrary designations of experiential manifestations. It seems impossible for the conventionalizing (the devitalizing) of the communion to present the ethical code to its*

understanding of the actual becoming and insofar as conventionality is rationality (it is definable, otherwise it cannot be achieved), the spectacle in the present exposition obscures it, placing the experiential emphasis on the trustworthiness of communication.

Key words: *trustworthiness, communion, code of ethics, training, spectacle*

Увод

Настоящото изложение е допълнение към статията ПРОБЛЕМАТИЗИРАНЕ НА ПРОТОКОЛИТЕ, ИНСТИТУЦИОНАЛИЗИРАЩИ ОБЩЕНИЕТО В ЕДИН СПЕЦИФИЧЕН КОНЦЕПТ НА ДОВЕРИТЕЛНОСТТА (МУ) (Пърликов, 2023). Тя представя ползването на елементи на Форум театър (по-нататък ФТ) като част от обучението в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“¹. Методът на изложението е спекулативно разсъждение, което е вложено към опит за абстрахиране на емпиричния опит до концептиране му.

¹ Правилността на казването на света е и дефинитивно воля той така да е понятен (за разбиращите езика), която воля връхлита актуалността на общението като матрична станалост му. Нещото (на изговореното) така става правилно, защото друго не може да е, което е и правилото на мисленето на конвенцията като отграничима от виталното. Обект на казване се оказва не актуалността (и възприятието на действителното), а правилността, чрез която се гарантира съпричастието (универсалната разбраност на смисъла да сме в общезитие). Правилно ще е това (действие, казване), което ни предполага в разбраност на ситуация, която е възприемаема като огледало на смислеността да сме заварвани в нея (събрани). Изглежда, че поведенческият модел, извлечим от игровостта на ситуационната зрелищност е деактуализируем, като да е абстрактна (безразлична към емпирията) станалост поради вижданата в нея смисленост на заедността, заради което към моделността ще се гледа с доверие. Моделността на общеното през зрелищното е възможна единствено поради унаследяването на доверието, което се прилага към сингулярни ситуации, така схождайки ги към властово изказване на разбираността на обстоятелствата, които ще маркират доверителността за кой да е (точно-така) разчел ги. **Вж. повече в Пърликов (2023).**

„...Ако моята отговорност изобщо може да се изрази като правило, то то ще бъде /.../ просто единично правило, правило, което, доколкото знам и ме интересува, е написано само за мен и което чувам, дори ако ушите на другите остават запушени“ (Бауман, 2001, с. 76).

Другият е моя отговорност, доколкото е (като ментална) проекция ми, но е и сложен в непредвидимост (защото се не-знам), което означава вече отговорност ми (съотнесеност-ми), реализирала се в акта на срещата, доколкото разбираността (понятността на ставащото като общение) е предварителна заложеност на съпричастие. За настоящото изложение, съществуващо е точно и само това, което е благо за общжитието и е побраност в доверителността му. То (съществуването) по този начин е обременено с тежестта да произвежда добро, т.е. има етична съставляваща. В този смисъл, ако другият е (мислен, така видян) съществуващ, то той е отговорил на условието, поставено от „мен“-ето в общението да е (намерен в казаното) за добро-ни. Това закотвя възможното за другостта към етичния код на общението, което ограничаване в изложението се приема за изтичане на свобода-му (но е и нещото, което да има, при все че всичко ѝ е в прибавеност към моето през разбирането). Залагането в предвареност-му на съпричастие(то) е условието за съ-общение, което формално ще се съгласува през протоколите на общението, но няма как нещото, което някак-си става, да е „общение“, без да е така разбирано (и образуващо вечнеене, към което и да сме в съпричастност). Той, протоколът, през който ще се съгласува общжитието, е случаят, който ни констелира (аз не съм без друг и дори така за него нищо не знам, тъй като съм заложник на себе си и не мога да отдам биването си), а срещата е драматургия на времената ни (в които ставаме съвместни). При това „менето“ и „другостта“ са като в разставеност на конфликтна диспозиция, което изисква въвеждане на пояснителни бележки. Текстът на Бауман е концентриран върху отсъствието в съвремията на възможност да се кодифицира нормирана в предвареност на случая етичност² и не съдържа изрично определяне на дихотомията на конфликтността – тя е подадена за отговорното „мене“

² Срв. „...Следователно нравствеността на моралния субект няма характер на правило. Може да се каже, че моралът е това, което се съпротивлява на кодифицирането, формализацията, социализацията, универсализацията. Моралът

като (носено от) бинарни опозиции, доколкото те са предзададени от етичния код³. Така казването имплицитно твърди, че такъв не е необходим в перспективата на мотивната полихромност (на мотива на конфликтността), и изложението побира смислеността си в силогичния репертоар на казващия. Конфликтът маркира (в конструктивистката му понятност, зададена от бинарността) условна граница между „неща“, която указва не друго, а сходимост на характеристики (съдържаеми на същите тези неща). Тази сходимост следва да се мисли като пригодимост им в съотнесеност към някаква несвободност да са всичко. Тоест те следва да са в лишеност да са (понесеност в) поток на живот и ще са някаква случилост му се (на този, така преживяван като точно-този, така ставащ за нас живот), при което конструкцията (опозициите в подпряност си) функционирайки ще нарича значенията на наличното-ни. Поради тези си особености конструктът „конфликт“ постулира сингулярност и е едновременно случим и случил се при всеки акт на замисленост (в който ще решавате дали да сме живящи в тази-такава „действителност“, не по-малко), изглежда като да е актуалност, поспиране времената на ставане на нещата в произволност им. Конфликтът е смислов агент (на някакво дискретно монистично „сега“, сложимо в сингулярна серия, синхронизирана през пригодността на пропозициите), чрез които понятността се излъчва към света-ни-в-съжителство, така предотвратявайки експлозията на всевъзможното, ставащо в едновременност всичко и поради това недомислимо (вечно-то на ставащото винаги като ужасно реално-ни).

Основно изложение. Ограничеността на понятността на конфликтите (и „действителното“, което твърдят) се маркира от възможността за амбивалентното (в парадоксална едновременност) преживяване на съдържаемите им (афекти-те, които сочим за техни носители). Драматургията на ставането (последованието на снемането на конфликтностите в Свят) остава да е гносеологичен (познавателен), а не естетически инструмент и предлага не модел

е това, което остава, след като етиката, Gleichschaltung, си свърши работата“ (Бауман, 2001, с. 79).

³ Сrv. „...В нравствеността, която е преди битието, няма нищо, което да оправдае моята отговорност, и още по-малко да определи, че съм отговорен, че отговорността е моя“ (Бауман, 2001, с. 106).

на трансформация на конфликтността (както би било, ако е затворена логическа система, където радикализирането на нещо-то ще го експонира в чуждото-му), а понятийна матрица, през отказ да се описват нещата-в-себе си като наратив на живеенето. Обект на гносеологичния модел остава да е не светът (и познанието му), а присвояване на инициативата да се разказва живостта като сложима в действителност, образувана през контрастни казвания (етичен диалог, в напрегнатост на „драматичното“ понятио-ни).

Но диалогичността на етичните кодове, определяща образа на светът като да е действителност, ни е някаква сложеност в съзнателност, а изчерпателна хипотеза за същността (функциониране на картографията, което е смислимо като същност ѝ) на съзнанието е невъзможна⁴, тъй като по презумпция ще трябва да е рационално презентирана (и така разбираема⁵). Ако зрелището е конвенционално(ст-ни) на (точно) разказваемостта на света през контрастни изречения му, то в условията му на ставане ще е кодифициран и етичният код, следователно разставеността на ролевите функции в констелацията и съответстващият им етичен коридор, в който персонафикациите ще имат единствено оперативна (в параметрите на за-мисленото като нормалност) инициатива. Етичните параметри ще са въведени като инструменти на общението, гарантирани от очакванията за резултата му, т.е. ще манипулират разбирането на смислеността да се пребивава в съжителство, като точно тя (смислеността да сме към заедност сложени) няма да е възможно да се оспорва. Следователно дискуссионността, въведена като зрелище, ще има дидактичен характер и ще актуализира за общността нормата на правилност (на разбирането за положението на нещата, което включва и конвенционализирането на зрелищността). Изглежда невъзможно конвенционализирането (девитализирането) на общението да предостави етичния код на разбирането му на актуалното ставане и доколкото конвенционалността е рационалност (тя е изчерпателно дефинируема, иначе не може да бъде постигана), зрелищността в настоящото изложение следва да я потъмни, прехвърляйки преживелищния акцент върху доверителността на общението (ФТ).

⁴ Срв. Аллахвердов В. (2000), с. 29 – 32, 40 – 43 и 247.

⁵ Срв. „...моралната отговорност е мистерия, противоположна на разума...“ (Бауман, 2001, с. 24 – 25).

Съществуването следва да се опразни от съдържателност и да функционира като понятие, встрани от дефинирането ѝ/му – така тя ще е произносимост в понятие ни, без същата изобщо да е сложима към силогизирано (от терминологичната системност) знание. Езикът гарантира недоразбраността и ни щади (същата е и индикирана от неповдигането в понятиността на ирационалните компоненти на общението – внушението⁶, самовнушението и влиянието на (не)присъствеността на „нещата“), при което емоционалните съдържания са реч без субектност, „симптом“ на произволимостта на означаемите. Ако отстраним съществуването (си) от езика, в преживяемостта на която понятиността ще е рационален индикатор (не и презентатор, доколкото живостта, съзнаването на субектността и захвърлеността ѝ сред „неща“ са симптоматизации без ангажимент от себичност да-са), ще имаме движеща сила на замислеността, от която и ще се нарежда съществуването (каквото е пригодно) за нуждите на актуалността на общението. В тази му функционалност съществуването е нещото на казващия, сложимо (от него, този) в протоколите на общение (за тях, на тях съответстващо), поради което за настоящото изложение зрелищността остава да е имиджов конструкт, в който справедливостта (етично допустимото, така преживявано в доверие към съжителството) се реализира чрез възстановяване на баланс, т.е. нея познаваме едва след нарушение, на което другостта е като-маркер.

Преживяването (по силата на някаква философична „естественост“ на заключението) сочи субектността⁷ и не може да бъде казано за друг в достоверност на (за)явяването му (което и няма как да знаем, поради недоразбираемостта на общението), но може да бъде все пак мислено като съ-общено (синхронизиращо-ни в об-

⁶ „...Под *внушение* се разбира, според учението на Нансийската школа, предизвикване чрез посредничеството на друг човек на *динамично изменение в нервната система* (или в такива функции, които зависят от нервната система) на даден субект, по пътя на *възбуждение* (съзнателно или безсъзнателно) на *представа*, че това изменение се *извършва* или *вече е извършено*, или *ще се извърши*. Под *устно внушение* или *убеждаване* се разбира внушението чрез посредничеството на звуковата реч“ (Форель, 2001, с. 39).

⁷ „...Моето преживяване е винаги егоцентрично, тъй като само аз го изпитвам“ (Аллахвердов, 2000, с. 41).

щност), доколкото е възможно, в ирационалната зона на присъствеността (въздействайки), да образува екзистенциално поле с отчетлив преживелищен статус на съществуване (на попадналите) в него. Все пак изглежда необосновимо корелацията между преживяване и съществуване (самоотъждествяването, мислено като стартиращо екзистенцията) да ни освободи да твърдим, че екзистирването е (някаква, така дефинирана) вълна на емпатия и е онтологично достатъчно (в безразборност на случая) да си ѝ в попадналост – което и отстранява изложението от смисляното като екзистирване единение с другостта през (преживяване на) сложила ни в режим на безсъзнателен рояк любовна кохезия (освен по аналогия, ако тя е преживяване на някак отъждествяване на множествеността към монадност, което и формално би съответствало на съпричастие към цялост-ни, но би предефинирало общезитийността, доверителността и зрелищността на общението). Удържането на това разграничение изобщо позволява етичното да се смисля в предлагания от изложението концепт (и така да претендира смисленост на казаността), при който зрелищността има да лъже, че е (а)реалия⁸ и ФТ не повдига единно за всички в констелацията на общението преживяване, което и да отработи.

Нужно е (инструментално, за да се образува тезата на изложението) да се разграничи съществуващото от акта на съществуване⁹, с което съществуването се отдава на самостта и на събитийността, в която двете ще съвпаднат. При това съм създаващ съществуването единствено като захвърлен в завареността му/си, която и не мога да овладее през понятия, при което остава да мога единствено да казвам съществуването (без да го разбирам), това изричане ще е само знание за логически необходимото на езика, за да функционира като мислене (време във времеенето му), при което мога да приписвам „имането“ на съществуване (и отказът му) произволно, доколкото самата му понятност е безсъдържателност на казането. Така, казвайки биването едновременно нещо казал съм, но и съм изрекъл нищото на ставането (защото то е безпонятност, която разбирам само като ставане, в акт на съществуване). Така

⁸ Вж. по темата Пърликов (2022).

⁹ Тезата реферира към ЛЕВИНАС (1988).

появата на другостта в алгоритъма на казванията формално замества разбираемостта на съществуването, което съм склонен да претърпя единствено, ако се схождаме към ограниченост на наличието ни – иначе е смислово несъстоятелно (алогично) да му отдавам от имането си (доколкото имам съществуване като свършимост в акт, крайно, сложно в случая на ставане). Другостта е аспект на роенето на безразбраността, на който срещата ще е манифестация – тя ще е акт, в който ще се оглеждат съществувания, за които можем само тогава нещо да знаем и има казаността си единствено като недоразбраност, така е и темпорирана. Недоразбраността допуска актът да не се персонифицира, а да се отдаде на съществуването (на срещата на съществувания и на казванията им в предходеност ѝ), възприемано като поле на напреженията, от които нещото ще изхожда за казване (съществуването първо е някак-си, после е имано за езика, където е повиканост-ми от завареността). Макар и да изглежда като прехвърляне на функционалността на полето (на всичкото, което не знаем за съществуването), то е отлично му през положеността в него като напрегнатост на преживяването на непредсказуемостта на другостта, така смисляна като да е чуждост (ни). За този алгоритъм на представянето му, съществуването ще е като скрilo се в казането, което все пак е на някого приписвано. При това съществуването изглежда да му е неотменимост, веднъж в него завлечен персоновия конструкт ще е някакъв мислен, в прираденост на акта на съществуване. И двете са в недомисленост, поради което непреодолими. Актът на казване не е акт на съществуване (но е апелация за екзистирание, която може да бъде потвърждавана в общение), доколкото не съдържа позитив на съществуващото, а единствено маркира нищото му (за разбирането), където и е замислено да е (отсъствало-то, докато казвали сме). С което съзнателността е еквивалент на някак-си ограниченост на съществуващото, в която е разбирано като безсъдържателност за съгласилите се да се доверят на общението (да е като акт на съществуване). Ще възниква доверителност, точно поради латентността на съзнаването, че просто говорим-си и от това (казваното) не произтичат съществености, които влияят на („истинността“ на) екзистенцията (тя ще остане симптоматизирана в разбраността-ни). Съвпадението в общеното на съществуването и акта на съществуване е някак-

отъждествяване, от което произтича оттичането от себето и приходаването в него (защото съществуващото принадлежи на съществуването и не може да се освободи, да се спаси, от него) за всеки разставен в констелацията на ставането му, както и усамотяването в самот на (вече така) съществуващото. Ще общува това (този-такъв), който поема представеността на самотията (защото персонафикацията е точно това) като поносимост-му. Казващият (за себе си, наричането на самотъждественето го обозначава като от-страни-му, псевдоигран и така удвояван, в зрелищност на ставане някой-си) „самот съм, Аз (в) самият себе си съм“ (както „Боли ме, пострадал съм, в живот съм.“) и така (изговорим) света замислил съм, което и положение на нещата дискутираме, докато моето, от мен имате за свое-си (като представеност-ни, в отделеност от мене си). Представата за „акт“ съдържа алюзията, че нещо е необходимо да се стори, за да е актувана реалитата, което е некоректна казаност в корелация към акта на съществуване, тъй като преди него нищо за креацията (на нещото-на-света) не знаем, поради което казването (на нещо) е самото квазисторване, което и изобщо не е правене в (понятен) свят, а действие – нещото, което ще дефинира действително(ст), доколкото действа точно в него (нея). Изглежда казването да разцепва себичността през изявлението и да тъждестви иначе разделености (мен и мен-за-вас, за света), като така е явяване на някакво положение на неща, при което съм намерен в разделеност от/със себе си, като забравил се. Следователно езикът, на/в който нещото казваме разбираемо е не инструмент на намерението ми нещо да сторя, а поле на сторване, което и постулира нещото на казаността като правимо и вече било (биващо, което ме асамблира в своето-си с казването на нещото-ми/му). В този коридор на смисляне на всяка осъщественост ми ще съответства език на казването (тя в неговия ареал ще е станалост), на който ще е в принадлежност истинност (съсъответност на допустимите от разбираемостта съдържания на понятеното) и доверителност (към смислеността да сме в общение). Доколкото е приложеност на разбираемост, казването има да съ-обща, т.е. да заяви на другостта, че в отделимост сме (си) и поради това сега събрани и към нещо сложени такива. Уточнявам, че сме, доколкото сме (изречими) не в осъвместено съществуване, а в изричане на приспособеност ни

към някакво воление за бъдене (сложеност в живост – така смър-
тимии). И в заставеност на произвола му (доколкото рационал-
ността е монополна монада, неоставяща емпирия за друга-си, а за
крайността ни, повдигана със съществуването, нищо не можем да
разбираме – тя ще да е семпло преживяване). Актът на съществу-
ване (замисленост на света, каквато способност му подава някак
волята за бъдене) така грозди в ансамбъла си множество ефекти,
манифестируеми в отделни коридори на разбиране на казаността,
при което не се съотнася към тях като причинност-им, а като мотив
на смисляне, който ще е валиден за сегашността на замисляне (ута-
вяване на субектност в монадата на същественото през което ще се
решава живостта). Така, ако все пак казането нещо прави със съ-
ществуването, то е да го ограничи, доколкото има някаква съвре-
менност, самопородена сегашност (освен, ако не разширим казва-
нето до някак присъствеността, за което наличност не е необхо-
дима – то е като плът-ност, без изобщо такава да е нужна на влия-
телността му). При това темпоризирането отнема единствената по-
знаваема характеристика на съществуването – то е в ставане за ви-
димостта си на ставане и така е като да е съществуване (в присъщ-
ност на времето си на станалост, докато все още времето е един-
ствено винаги-траеща-сегашност, непридошла крайност ни). Така
разбираемата казаност сочи не друго, а някаква вечност на актуал-
ността, доколкото е осъзнавано съществуване на сега-това-нещо
казващия като едновременно фикция и прегледност на персонифи-
кацията на самостта, в неслучилост се на смърт(та ѝ), която не е
никога сегашност, а единственото ни (винаги обещано-то от съ-
ществуването) бъдеще. Той-аз (мислен като казващият нещото) е
не по-малко от събитие, определено от изумлението нещо
изобщо да е възможно да е казано като да е съществуващо-то, из-
текло през акта на съществуване. Фикцията (на явеното като да е в
режим на съществуване) се втвърдява до реалия през преживява-
нето на тъждествеността на казващия с казаността като самотъж-
дественост-му (безпотвърдима живост), ирационализирайки акту-
алното (преживявайки го). Това демонстрира действителното на
общението като реално само по увереност ни (че такова е), извън
необходимостта да е никак/някак аргументирана предпочетеност

от всевъзможността (което и прави анализа на механизма на предпочитането му невъзможен, неустойчив). Правилото, правилното в института на съ-общението, е казаното да се съобрази (като дали е „истинно“) в приведеност към действителност, така и ще е разбираемо, но в акта на съществуване казаността се съобразява единствено с разбираемостта, доколкото действителността се определя посредством динамизирането му (на акта на съществуване) от казаното – то така става като-реално(ст) по твърдене, че в това (че сме, докато речими сме) сме във вярване (действително уверени), което и изглежда да е универсално разбиране и „нормалност“. Общението може да предложи норма на нормалност на възприятието на действителното чрез института на съгласеността, което и гарантира неприкосновеността на (съществуването на) другия – в статуса му на непредвидим той е и бездействителен, но може да бъде някак твърдян реален, ако е чрез нормата на понятност в повиканост-ни към смисъл на стоенето в общезитие. При това, изглежда допускането на (реалитета на) другостта да предполага завръщане (оттегленост) при себе-си като в субектност и утаяването ѝ в самостта като логическа необходимост и по-нататъшна неизбежност от универсалията на съществуване(то). При хипотеза на изначална ни незнатост (на себе си, като ядро на съзнателност) обаче нищо не възпрепятства заливането на дугостта от съществуването (ни), както и (на) света от разпластяване в рояк на фантазмите за действително(ст). Действителното не е самоочевидно (твърди се), но шокира с трайността си (то постоянства веднъж повдигнато към рационалността), което налага институт в общението, компенсиращ незнатостта. Такъв (за настоящия анализ е възможно) се мисли протоколът на етичността, чиято норма на нормалност има да охранява действителното от съществуващото (извън съгласимостта) в увереност (че е единственост на реалното), придобито като воля за бъдене (апелиране за съществуване) в изреченото. Така етичният статус на казаността се определя от способността на разбираемостта ѝ да удържи дихотомията на отчленимите в разделеност (и съотнесени като да са другости-си) на констелираните в общението. Изглежда, че ще разбираме ставашото, ако в предзаложеност е да разбираме до съпричастност, при което няма да се

тъждествят съгласяващите се субектности, независимо от постигане на апогей на интензитета на разбраност на смислеността на стоенето в общезитие – там ще е мислена за-едност, не единственост (не и цялост-ни). При това нарушенията на етичната норма са някак обременени от некомпенсираността на степената, в която монадността на съществуването е претърпяла накърненост от наличието и неприкосновеността на чуждото ѝ, заляло другостта съществуване, което ни е удивило в някакво събитие (на наличие му). Така неетичното е винаги емпирия – нуждае се от случай, който да гарантира случимостта му при изначална норма на безсъществуване на другия (той е производна на наричането ми фикция и така обвързан със самотъждествеността ми в акта на съществуване, с който съм се казал някак този, съществуващия). В нормата на нормалност на общението (точно защото е това и само така може да е мислено) самостта е възпрепятствана от доминация на замислеността ѝ, но е и компенсирана от потвърждаване на съществеността ѝ за заедността. Декомпенсирането е преживелищен феномен – тъй като е преживявано така (такова), то това е и точно аргументацията му: защото така го чувствам (като накърненост на моето-си, към което съм отговорен, защото през мен изобщо става и за друг не може да е казвано) така следва да е, при това преживяването трябва да е валидно за всеки (ми „аз“), заварен в/от случая на ставане, което и имплицитно твърди преживяването ми. Защото иначе не за-едно сме и отпада доверителността на общението. В този алгоритъм на смисляне съществуването изглежда да е отделено от етичното (благо на общезитието), при което общезитието не се нуждае от априорно въведена етична система, доколкото актуалността на общението (случаят на емпирията му) ще предоставя съпричастността (благо на общезитийността за точно тази ѝ актуаност като така да е в режим на съществуване). Всяко общение ще дефинира свой етичен комплекс, който (условно) ще се конфронтира с несинхронните ѝ съ-общения, при което актуалната сегашност ще се разпада до обусловена от случайността на събитието на случване временност – защото не можем да предвидим афектността на преживяванията, остава да ирационализираме нормалността до доверителност ѝ (като така смислим преживяемостта, не преживяването).

Резултати

Съзнанието изглежда да е функционалността, с която самотъждественото удържа акта на съществуване. Така на акта на съществуване се признава функционалност, маркируема през множеството ѝ ефекти (които и го описват и така са условията на понятността му), но и се отказва единство, което би позволило дефинирането му (както и на съзнанието, в което да е побраност) – така той е по намерение разположеност в езика, общо-ни място, което съделим по допустимост (на разбирането на казаното). Изискването за знанието на езика (че точно така можем и трябва да ползваме интерпретационните инструменти, удържащи разбираемостта на казаното и предоставени с него, за привеждане на изричаното към понятност), включимо в интензитета на доверителност така допуска актуализиране на смислеността на разбираемото, т.е. недифинираност ѝ, встрани от съгласуемото в специфичния статус на общението. В реципрочност разбираемостта е предпоставена като случима (и в това имаме доверие – казвайки нещото, то ще попадне през актуалността на смислеността си) за всяка казаност. Така можем да знаем функционалността на нещо(то) в изобщо казаното, придошло от доверителността, без да имаме противоречие с недоразбираността му при вглеждане в езиковите маркери (клишета на доверие). Така се отдава статут на действително на възприятието (преживяването) на нещото като обект на езика, а не на истината (на същественото) му. При това (защото е многократно разбирано така) през етичния код на общението съществуването (като отпечатък на себичността) се слага в дуалистична опозиция на човешкостта (като казаното на универсалия, индикираща неотчленимата ни заедност във винагишността), оттам и съществуването е, като да е инкриминирана реалия, принадлежност към страдане (преживявано като някак устойчивост на сънаващото имащо-мене и иначе несмислимо). И така, етичното е упражнимо извън априорен (му) императив, то е и семпло разбираемото на доверилите се в езиковата понятност и извличимостта ѝ като актуалност на общението.

Увереността в съществуването не може да бъде оспорвана (още по-малко от другост), тя е преживяване на самотъждественост. Самотъждественото е смислимо като акт на съществуване, но

е в (онтологична) недостатъчност да е по истина, поради което екзистирането ще е изплискване на себичност, предоставяща идентитет (съществуване-у-другите сложимо в констелация на общение), не и креиране. Поради това самотъждественото е предназначаване-ми за общение (слагане в зрелищност), имидж-ми и като такова е единственото понятно съществе(ми). Ако за съществуването е достатъчно самотъждественото (с преживяването като-съществуващ), то за смъртта би била достатъчна дисоциацията на усъмняването (то е нормата на безсъществуване и някак попадане в „трансценденцията“ на другостта като в нечуждост-ни). Да си безсъществуващ изглежда е не друго, а да си мъртъв и мъртвостта е така смислима като да е деперсоналност – нищото за всички е. Това, което другостта подава на настоящето е осъзнаването на смъртта, посредством възбраната върху другостта да е изобщо екзистирана. Другият е обещанието ни (на живостта към нас) да сме някога мъртви, отделени от екзистирането си, така свободни от отговорността на съществуването (сам да промисля редността на света). Изглежда, че съзнанието за непредвидимостта (на бъдещността, в транспарантност на сегашното на казването) на смъртта маркира отчуждението ни (от нас-си, като събитие на другостта – среща), придошло в сегашността чрез друг(ите), при което етичния код на общението за настоящето изложение е инструментът, през който непредвидимостта (синхронизирала мъртвостта и другостта) удържа да е в доверителния статус на общежитието. Етичната константа на института на общението сочи някак (като по любов, в синхрония) другостта като носител на общежитийното благо (защото подава бъдещето като винаги отложена от сегашността, но все пак налична в разбирането вечност на безсъществуване, а за какво, ако не за вечене общени в събор сме), така ме и подава като да съм екраниран друг-си, сложим в другост. Етичното ме среща със себе си, отчуждавайки ме в другост (оттичайки у него смъртността ми, така аз-другия съм всъщност мъртъв) и така сложим в раз-казване. В този алгоритъм на смисляне етичното подава смъртта преди да е станалост (ми), така както разбирането подава съпричастието като основание на общението, преди то да е още съгласуваност.

Заклучение

Конфликтността образува за нас (за съзнанието ни) класификатор на обособеностите на нещата, през които те са идентифицируеми, но не се схожда към тяхната обектност, а към смислеността на точно това разграничение-им, което диадата на наличието им ще претендира. Концептуално достоверното разделяне на самотта от „социализацията“ (другите-ни в съпричастието) ги твърди да са дуални (протовоположности) и така ги конфронтира като да ги разбере през тази понятност-им. В настоящото изследване те са смисляни в сходимост един към друг аспекти на живостта, при което и двете са понятиени като необозримости в парадигмата на липсата на каквото и да било разбиране за (картографията и функционирането на) съзнателността. Такива те са сложени към произволни наричания на преживелищни манифестации, предназначени да ги дерационализират. Доколкото е по определение единствено публичност (презентиране на ефекти на съществуването в осъвместен-ни случай на ставане), актуалността на зрелищността ще стартира всеки път процес на деструкция на смислеността да съм изобщо в споделяем свят, маркирайки преживелищни проблемни зони на съживеенето и необходимост от етични алгоритми (протоколи на правилност, през които и критерий за допустима за конкретното общежитие норма на съществуване). Субект/ив/ният монопол върху нареждането (какво да е) на Света през акта на замисленост-му, влече със себе си като отговорност зависимостта на тъждествеността на себето от освободеността от съществуване на другостта (в предположеното като квазиетична компонента на общението актуване на съществуването). В алгоритъма на изложението, етичният код на общението съответства на актуалната доверителност на дискусиата във форума (играния като-свят ареал на съзнаване).

ЛИТЕРАТУРА

1. **Бауман, З. (2001).** Постмодерната етика. ЛИК, София. ISBN 954-607-460-8. (Bauman, Z. (2001). Postmodernata etika. LİK, Sofia, ISBN 954-607-46-08.)
2. **Пърликов, В. (2023).** Проблематизиране на протоколите, институционализиращи общението в един специфичен концепт на доверителността (МУ). В: Сборник: Интердисциплинарно обучение чрез изкуства, спорт и дигитални технологии. Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, Пловдив. ISBN 978-619-7663-76-1, стр. 105 – 120. (Parlikov, V. (2023). Problematizirane na protokolite, institucionalizirashiti obshtenieto v edin specificichen concept na doveritelnosta (mu). // Interdisciplinarnoto obuchenie chrez izkustvaq sport I digitalni tehnologii. Univesritetsko izdatelstvo „Paisiy Hilendarski“, gr. Plovdiv. ISBN 978-619-7663-76-1, str. 105 – 120.)
3. **Аллахвердов, В. (2000).** Сознание как парадокс (Экспериментальная психология, Т. 1). „Издательство ДНК“, Санкт-Петербург. ISBN 5-7822-0032-4 (Allahveredov V. (2000). Soznoanie kak paradoks (Eksperimentalnaja psihologika, T. 1) Izdatelstvo DNK. Sankt-Peterburg (Novye idei v psihologii) ISBN 5-7822-0032-4))
4. **Форель, А. (1904).** Гипнотизъм и лечение внушениемъ. С.-Петербургъ. Издание журнала „Современная Медицина и Гигиена“, Литейны пр. № 33, (Forelj, A. (1904). Gipnotizmij I lechenie vnusheniemj. S.-Peterburg. Izdanie jurnala „Sovremennaia Medicina i Gigiena“, Liteiny pr. № 33.)
5. **Пърликов, В. (2022).** Театралността, мислена като медийност, проблематизираща собствената си (а)реалия. *Медиа-лог*, 11/2022, с. 225 – 245, ISSN 2535-0846 достъпно на <https://www.medialog-bg.com/?p=4454%20> [Parlikov,%20Valeriy%20(2022).%20Theatricality%20thought%20as%20a%20way-of-medium%20problematizing%20its%20own%20a/reality,%20Medialog,%2011/2022,%20pp.%20225-245] (последно видяно на 26.02.2024 г.) (Parlikov, V. (2022). Teatralnostta, mislena kato mediynost, problematizirashita sobstvenata si (a)realia, dostapno na <https://www.medialog-bg.com/?p=4454%20>

[Parlikov,%20Valeriy%20(2022).%20Theatricality%20thought%20as%20a%20way-of-medium%20problematizing%20its%20own%20a/reality,%20Medialog,%2011/2022,%20pp.%20225-245] (posledno vidiano na 26.02.2024 g.)

6. **Левинас, Э. (1998).** Время и другой. Высшая религиозно-философская школа Санкт-Петербург. (Levinas, E. (1998). *Vremia i Drugoi. Vishaiy religiozno-filosofskaia shkola Sankt-Peterburg.*)